

и управители и имали пълнѣ власть да расправятъ всички гражданскы работы, като: спорове (дави), осѣждане, наказване и друг. Отъ тѣхъ ся допытвалъ народъ-тъ за всяко нѣщо; съ единѣ рѣчь: тѣи были длѣжни да държатъ общество-то въ миръ, съ гласіе и любовь. А пакъ за военны работы имали войводы — мѣжѣ отлични по своѣ-тѣ дързость и юначество и способни да управляватъ войскѣ-тѣ, да ѣ вдѣхвать мѣжество и въ военно врѣмя съ народный прѣпорець въ рѣкѣ да ѣ прѣдвождать на бой.

По врѣмя, когато наши-ти начинѣли да нападать и да ся прѣсѣлватъ отъ едно мѣсто на друго, както отъ голѣмѣ Българіѣ въ Дакіѣ, Паноніѣ, Мисіѣ и другы страны на Европѣ, тогасъ власть-та на кметове-ты прѣмина въ рѣцѣ на войводы-ты, които въ ежѣе-то врѣмя бѣха и военны управители и гражданскы законодателе, догдѣ най-сѣтнѣ достигнѣхъ да бѣдѣтъ крале и царе на Българскыя народъ.

А пакъ когато Българе-ти си имаха веке утвърдено царство въ Мисіѣ, правленіе-то имъ бѣше повече самодържавно, та важни-ти подлози ся рѣшавѣха отъ върховенъ сѣвѣтъ, който ся състоялъ отъ избрани имотны мѣжѣ, нарѣчены *боляре* и отъ войводы. Тѣи първо разгледвали и разсѣждавали за всякѣ гражданскѣ работѣ и, послѣ откакъ ѣ одобрявали, прѣдлагали ѣ царю на потвържденіе.

Всички чиновници и мѣстни управители ся избирали само отъ природны Българи. Освѣнь начал-